

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 277/2010-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. februára 2011 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika o sťažnosti spoločnosti I., W., D., S., zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária K., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. K. K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 14/2009 a takto

r o z h o d o l :

Základné právo spoločnosti I. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky z 28. januára 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 14/2009 porušené nebolo.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 277/2010-20 z 25. augusta 2010 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti I. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) č. k. 1 Obdo V 14/2009-703 z 28. januára 2010 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) 19. decembra 2003 v právnej veci sťažovateľky vyhovel jej návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu č. k. 17 Zm 362/03-39, ktorý ponechal v platnosti rozsudkom č. k. 7 Cb 65/2004-585 z 25. marca 2008. O trovách konania rozhodol krajský súd samostatným uznesením č. k. 7 Cb 65/2004-592 z 25. marca 2008. Proti uvedenému rozsudku a uzneseniu krajského súdu podal odvolanie odporca, na základe ktorého najvyšší súd ako súd odvolací uznesením č. k. 5 Obo 62/2008-651, č. k. 5 Obo 63/2008-651 z 22. októbra 2008 zrušil obe prvostupňové rozhodnutia a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Uvedené uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 12. februára 2009.

Proti rozhodnutiu najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu podala sťažovateľka dovolanie a navrhla uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V dovolaní sťažovateľka uviedla, že v odvolacom konaní nerozhodoval zákonný sudca v zmysle § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“).

Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že «opatrením predsedu súdu z 30. januára 2008 bola do senátu 5 O pod č. 2/ zaradená JUDr. Ď. aj ako predsedníčka senátu a pod poradovým číslom 3/ bol uvedený JUDr. Š., tiež aj ako predseda senátu.

Od 1. marca 2008 do 31. decembra 2008 bola sudkyňa Krajského súdu v Košiciach JUDr. Z. K. dočasne pridelená na výkon sudkyne na Najvyšší súd Slovenskej republiky. Opatrením predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. januára 2008 bola, podľa článku VII ods. 2 Rozvrhu práce na rok 2008, pridelená do senátu 5 O. Tým sa stala štvrtou členkou senátu 5 O.

Zo spisu vyplýva, že vec bola predložená odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní 2. júna 2008 a bola pridelená na vybavenie senátu „5 Obo“. Prvé pojednávanie odvolacieho súdu sa konalo dňa 8. októbra 2008 a bolo odročené na neurčito. V tento deň senátu „5 Obo“ predsedal JUDr. Š. a členmi senátu boli JUDr. P. a JUDr. K. Ďalšie pojednávanie odvolacieho súdu, na ktorom bolo vo veci rozhodnuté, sa uskutočnilo 22. októbra 2008. Na tomto pojednávaní predsedal senátu JUDr. Š. a členmi senátu boli JUDr. Ď. a JUDr. K. Podľa vyjadrenia JUDr. P. z 18. januára 2010 (č.l. 700 spisu), ona určila za členku senátu v prejednávanej veci JUDr. K.

Podľa čl. II ods. 9 rozvrhu práce, predseda senátu organizuje a riadi prácu senátu. Ak je v senáte viac predsedov, organizuje práce ten, ktorý je uvedený pod číslom jeden zloženia senátu, čo bola v tomto prípade A. P. (JUDr. Š. Š. - predseda č. 2). JUDr. A. P. poverená riadením senátu bola preto oprávnená určiť JUDr. K. za členku senátu v prejednávanej veci. Obsadenie súdu (senátu) v takomto zložení bolo v súlade s platným rozvrhom práce a odvolacie konanie tak nebolo zaťažené vadou podľa § 237 písm. g/ O. s. p., ktoré by zakladalo prípustnosť dovolania.»

Sťažovateľka v podanej sťažnosti tvrdila, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu označených práv. Argumentovala tým, že najvyšší súd „nepresvedčivo zdôvodnil“ zmenu zloženia senátu. Ďalej podľa názoru sťažovateľky

„v odvolacom konaní nemala vôbec rozhodovať členka senátu JUDr. K. ...“, keďže „JUDr. K. ale nebola do senátu 5 O zaradená rozvrhom práce, resp. jeho zmenou schválenou sudcovskou radou najvyššieho súdu, ale výlučne len opatrením predsedu najvyššieho súdu zo dňa 29. januára 2008. Členka senátu JUDr. K. preto nebola zákonnou sudkyňou...“.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd 8. septembra 2010 vyzval predsedu najvyššieho súdu na vyjadrenie k vecnej stránke prijatej sťažnosti, zaslanie súdneho spisu a na oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Dovolací spis a vyjadrenie najvyššieho súdu bolo ústavnému súdu doručené 29. októbra 2010. Predseda najvyššieho súdu v ňom zhodnotil námietky uvedené sťažovateľkou v sťažnosti za nedôvodné, keďže „personálne zloženie senátu 5 O bolo určené rozvrhom práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2008, ktorý bol vydaný 14. decembra 2007 opatrením predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. Spr 71/07. V senáte bola podľa rozvrhu pod č. 1 zaradená JUDr. P. ako predsedníčka senátu a pod č. 2 JUDr. Š., tiež ako predseda senátu. Tretí člen senátu v rozvrhu určený nebol. Opatrením predsedu súdu z 30. januára 2008 bola do senátu 5 O pod č. 2 zaradená JUDr. Ď. aj ako predsedníčka senátu a pod poradovým číslom 3 bol uvedený JUDr. Š., tiež aj ako predseda senátu. Napokon opatrením predsedu súdu z 29. januára 2008 bola do senátu zaradená dočasne pridelená sudkyňa Krajského súdu v Košiciach JUDr. Z. K.

Zákonným sudcom v každej veci pridelenej do senátu 5 O boli všetci menovaní sudcovia. Podľa čl. II ods. 9 rozvrhu práce, predseda senátu organizuje a riadi prácu senátu. Ak je v senáte viac predsedov, organizuje prácu ten, ktorý je uvedený pod č. 1 zloženia senátu, čo bola v tomto prípade JUDr. A. P. Súčasťou organizácie a riadenia práce v senáte je aj určenie zloženia senátu v konkrétnej veci, čo v tomto prípade znamenalo určenie troch sudcov zo štyroch zaradených v senáte 5 O. Určenie zloženia senátu bolo preto v kompetencii JUDr. P. Keďže pre výber sudcov nebol určený žiaden formálny postup výber zostal na zväžení JUDr. P. Pri výbere zrejme vychádzala z pomerov v senáte, zo stavu agendy, z momentálneho zaťaženia a úloh jednotlivých členov senátu. Výber a určenie členov musí byť operatívne s prihliadnutím na okamžitú situáciu, preto sa nedeje žiadnym formálnym aktom ani rozhodnutím a neodôvodňuje sa. To platí ako pre určenie zloženia senátu, tak aj pre prípadnú zmenu. K námietke sťažovateľa, že JUDr. K.

nebola do senátu zaradená zmenou rozvrhu práce ale výlučne len opatrením predsedu, uvádzame, že aj rozvrh práce vydáva predseda súdu opatrením. Každá zmena zaradenia sudcov do senátov je svojou podstatou zmenou rozvrhu, bez ohľadu na to, či je opatrenie, ktorým sa táto zmena robí nazvaná zmenou rozvrhu alebo len opatrením...“.

V závere vyjadrenia predseda najvyššieho súdu žiadal sťažnosť „zamietnuť“ a zároveň vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

Právny zástupca podaním doručeným ústavnému súdu 6. decembra 2010 vyjadril súhlas s upustením od pojednávania o prijatej sťažnosti a zároveň v ňom argumentačne zotrval na svojich „návrhoch a tvrdeniach“.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy) (napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 49/01).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli

relevantné aj v danej veci, a preto z týchto hľadísk posudzoval ústavný súd aj sťažovateľkou napadnuté uznesenie najvyššieho súdu.

Tvrdenia sťažovateľky o porušení jej základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi v okolnostiach posudzovaného prípadu sú argumentačne spojené s prípadným porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže základné právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi je v ňom implikované. Zároveň základné právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi nachádza spoločného menovateľa v ústavou požadovanej kvalite súdnej ochrany, ktorú zastrešuje práve čl. 46 ods. 1 ústavy formulujúci základné právo na súdnu ochranu. Ústavný súd preto pristúpil najprv k preskúmaniu namietaného porušenia základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi.

Podľa § 3 ods. 3 zákona o súdoch zákonným sudcom je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte.

Podľa § 3 ods. 4 zákona o súdoch zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o súdoch na účely tohto zákona sa rozvrhom práce rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok.

Vychádzajúc z uvedených právnych noriem, námietok sťažovateľky a vyjadrení účastníkov, ako aj z vyžiadaných dokumentov relevantných na posúdenie veci ústavný súd zistil tieto podstatné skutočnosti:

1. Rozvrh práce najvyššieho súdu na rok 2008 (sp. zn. Spr. 718/07 zo 14. decembra 2007) (ďalej len „rozvrh práce“) (s. 28) určil v rámci senátu 5 O dvoch predsedov a zároveň aj stálych členov senátu, a to pod č. 1 JUDr. A. P. a pod č. 2 JUDr. Š. Š., pričom tretí člen senátu nebol určený a zastupovanie tretieho člena senátu bolo určené v poznámke č. 3.

2. Podľa čl. II ods. 9 rozvrhu práce (s. 11) predseda senátu organizuje a riadi prácu senátu. Ak je v senáte viac predsedov, organizuje práce ten, ktorý je uvedený pod číslom jeden zloženia senátu.

3. Podľa čl. VII ods. 2 rozvrhu práce (s. 14) dočasne pridelených sudcov na výkon súdnictva do jednotlivých senátov prideliuje a pridelenie mení predseda Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

4. Opatrením predsedu najvyššieho súdu č. k. Spr. 718/07-12 z 29. januára 2008 bola JUDr. Z. K. dočasne pridelená na výkon funkcie sudcu (od 1. marca 2008 do 31. decembra 2008) do senátu 5 O pod vedením predsedníčky senátu JUDr. A. P.

5. Opatrením predsedu najvyššieho súdu č. k. Spr. 718/07-7 z 30. januára 2008 bola ako predsedníčka senátu 5 O uvedená pod č. 2 JUDr. Z. Ď. a JUDr. Š. Š. pod č. 3 ako predseda senátu. Zastupovanie v senáte bolo určené v poznámke č. 4 s týmto znením: „Počas práceneschopnosti JUDr. Š. Š. v senáte 5 O zastupuje v mesiacoch II. a III. JUDr. I. I., v mesiacoch IV. až VI. JUDr. A. P., v mesiacoch VII. až IX. JUDr. V. P., v mesiacoch X. až XII. JUDr. H. H.“

Z uvedeného vyplýva, že v senáte 5 O po zmenách rozvrhu práce boli traja predsedovia senátu a jedna dočasne pridelená členka senátu na výkon funkcie sudcu, teda zavedenými opatreniami nastala v senáte 5 O situácia, že bol v ňom nadpočet členov senátu o jedného sudcu, pričom zásady na určenie zloženia senátu v jednotlivých prípadoch (s ohľadom na nadpočet členov senátu) nebol rozvrhom práce ani jeho zmenami určené.

Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil, že za zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy zásadne treba považovať toho, kto bol určený na prerokovávanie vecí v súlade s rozvrhom práce súdu. Ak však nastanú okolnosti odôvodňujúce presun takto pridelenej veci (resp. agendy) na iného sudcu pre dôvody uvedené v právnom predpise, tak aj sudcov, ktorým boli veci následne pridelené, treba takisto považovať za zákonných sudcov podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Postup predsedu súdu ako orgánu štátnej správy súdov, ktorý je v súlade s ustanoveniami právnych predpisov, nemožno preto bez ďalšieho

hodnotiť ako porušenie základného práva účastníka súdneho konania podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (II. ÚS 87/01, II. ÚS 118/02, II. ÚS 119/02, III. ÚS 90/02, III. ÚS 295/08).

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia pri posúdení námietky sťažovateľky, že v odvolacom konaní nerozhodoval zákonný sudca, sa zaoberal najmä otázkou, či JUDr. K. bola, alebo nebola v predmetnej veci zákonnou sudkyňou. K okolnostiam odôvodňujúcim zmenu v zložení senátu na prvom a druhom pojednávaní v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že *„podľa čl. II ods. 9 rozvrhu práce, predsedu senátu organizuje a riadi prácu senátu... JUDr. A. P. poverená riadením senátu bola preto oprávnená určiť JUDr. K. za členku senátu v prejednávanej veci“*.

Predseda najvyššieho súdu v písomnom vyjadrení z 25. októbra 2010 k namietanej zmene zloženia senátu najvyššieho súdu uviedol: *„Stotožňujem sa so záverom dovolacieho senátu, že obsadenie senátu, ktorý rozhodoval v odvolacom konaní bolo v súlade s rozvrhom práce a vo veci rozhodovali zákonní sudcovia. K prípadným úvahám, či postupom prvej predsedníčky senátu nedošlo k odňatiu účastníka zákonnému sudcovi, sa žiada poznamenať, že JUDr. P. vec žiadnemu z pôvodne určených členov senátu neodňala, ale v senáte nahradila sama seba iným členom senátu.“*

Podľa názoru ústavného súdu súčasťou základného práva na zákonného sudcu je i zásada pridelenia súdnej agendy a určenia zloženia senátov na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce. Medzi požiadavky kladené na rozvrh práce podľa čl. 48 ods. 1 ústavy patrí tiež predvídateľnosť a transparentnosť obsadenia súdu, respektíve senátu vrátane zastupovania vo vzťahu k účastníkom konania.

Zo zákonného vymedzenia zákonného sudcu okrem iného vyplýva aj to, že sa zaň považuje každý člen senátu, ktorý bol rozvrhom práce, prípadne jeho dodatkami pridelený do konkrétneho senátu.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že sudkyňa JUDr. Z. K. bola zákonnou sudkyňou, keďže bola opatrením predsedu najvyššieho súdu pridelená do senátu 5 O najvyššieho súdu. Toto opatrenie predsedu najvyššieho súdu bolo vydané v súlade s platným rozvrhom práce najvyššieho súdu (podľa čl. VII ods. 2 rozvrhu práce).

Vzhľadom na nadpočet členov senátu 5 O bolo zloženie senátu v konkrétnom prípade v rukách predsedníčky senátu uvedenej pod č. 1, ktorou bola JUDr. A. P., ktorá ako predsedníčka senátu uvedená pod č. 1 mala právo organizovať a riadiť prácu senátu, a teda aj určiť zloženie senátu pre konkrétnu vec pridelenú na rozhodnutie do senátu 5 O, ako to uskutočnila v posudzovanom prípade.

Ústavný súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že k zmene zloženia senátu v posudzovanom prípade nedošlo na základe zastúpenia sudcu, ale de facto jeho nahradením iným členom toho istého senátu. Keďže všetci sudcovia, ktorí v posudzovanej veci rozhodovali, boli podľa platného rozvrhu práce súdu členmi príslušného senátu určeného na rozhodnutie vo veci a k zmene zloženia senátu došlo v súlade s platným rozvrhom práce súdu, ústavný súd je toho názoru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd nemohol považovať napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za nesúladne so základným právom sťažovateľky nebyť odňatý zákonnému sudcovi.

Sťažovateľka porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako už bolo uvedené, odvodzovala a odôvodňovala porušením základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. V sťažnosti argumentovala najmä tým, že najvyšší súd napadnutým uznesením „*dovolanie odmietol*“, čím jej „*odmietol poskytnúť nielen hmotnoprávnu, ale aj procesnú ochranu jej práva na zákonného sudcu z dôvodu zákonnej absencie zákonného základu pre takúto ochranu*“. Ďalším argumentom sťažovateľky bolo tvrdenie, že najvyšší súd „*nepresvedčivo zdôvodnil*“ zmenu zloženia senátu.

Ústavný súd sa s touto argumentáciou sťažovateľky nestotožňuje a konštatuje, že najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie odmietol práve pre nesplnenie podmienky prípustnosti dovolania. Najvyšší súd v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia okrem iného vecne skúmal aj námietku sťažovateľky týkajúcu sa nesprávne obsadeného súdu a primeraným spôsobom sa s ňou vysporiadal. Na základe toho potom najvyšší súd dospel

k záveru, že námietka sťažovateľky je nedôvodná, a teda nie je splnená ani podmienka prípustnosti dovolania. Odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu tak poskytuje dostatočný základ pre svoj výrok, preto napadnuté uznesenie nemožno považovať za svojvoľné, resp. arbitrárne, keďže najvyšší súd sa s námietkou sťažovateľky zaoberal a preskúmateľným spôsobom sa s ňou vysporiadal.

K zmene v rozvrhu práce, ktorého dôsledkom bola zmena v zložení senátu, došlo skôr, ako senát pristúpil k rozhodovaniu v preskúmvanej veci. Nemožno teda túto zmenu spájať ako účelovú, priamo sa viažucu na prerokované konanie.

K zmene v zložení senátu došlo na základe právnej úpravy regulujúcej organizáciu práce súdu. Takýto postup je zákonný, a teda aj súladný s ústavou. Ani iná právna úprava, ktorá upravuje postup v konaní, t. j. Občiansky súdny poriadok, takýto postup nevylučuje.

Opačne, je potrebné predvídateľným spôsobom zapojiť do činnosti súdu sudcov, ktorí sú dočasne pridelení na súd. Takýto postup spĺňa aj požiadavky Európskeho súdu pre ľudské práva zdôraznený vo veci *Iwanczuk proti Poľskej republike* č. 39279/05 (rozsudok zo 17. novembra 2009), keď posudzoval námietku porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Európsky súd pre ľudské práva zdôraznil, že nezávislosť súdnictva a právna istota uplatnenia právnych noriem vyžaduje osobitnú jasnosť uplatnených noriem v každej jednej veci a jasné záruky zaistenia objektívnosti a transparentnosti a predovšetkým zabránenie akéhokoľvek zdania svojvôle pri prideľovaní jednotlivých vecí sudcom.

Keďže ústavný súd konštatoval, že nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľky nebyť odňatý zákonnému sudcovi zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy, pričom námietky sťažovateľky týkajúce sa porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli argumentačne späť a závislé od vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľky nebyť odňatý zákonnému sudcovi, nebol splnený ani predpoklad dôvodnosti námietok sťažovateľky vo vzťahu k týmto jej právam.

Ústavný súd stabilne zotrváva na názore, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (resp. základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu nedošlo ani k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ani k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

K tomuto rozhodnutiu sa pripája podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde odlišné stanovisko sudcu Rudolfa Tkáčika a odlišné dôvody sudcu Jána Auxta.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2011